

Panium – numero kaksikymmentäkolme

Liiton jälkeen hän toimii petollisesti.

Jeff Pippenger

2026-03-20

Danielin yhdenentoista luvun kahdeskymmenesneljäs jae yksilöi ajanjakson, jonka aikana pakanallinen Rooma hallitsi ylimpänä, sanalla ”aika”. ”Aika” edustaa profeettallisessa sovellutuksessa 360 vuotta, ja nuo vuodet alkoivat antiikin historian kuuluisimmasta meritaistelusta, Aktionin taistelusta vuonna 31 eKr. Oli olemassa muitakin meritaisteluja, jotka olivat suurempia ja strategisesti hienostuneempia, mutta Aktion oli kaikkein ikonisin meritaistelu sen yhteyden vuoksi Marcus Antoniukseen ja Kleopatraan. Historialliselta merkitykseltään se on rinnastettavissa Berliinin muurin murtumiseen Daniel 11:40:n täyttymyksenä sekä syyskuun 11. päivän kaksoistorneihin Ilmestyskirjan kahdeksanneentoista luvun täyttymyksenä; sillä kun Jumala valitsee ne historialliset tapahtumat, jotka täyttävät Hänen profeettallisen Sanansa, Hän tekee sen tavalla, joka saavuttaa mahdollisimman laajan yleisön huomion.

Ja hänen kanssaan tehdyn liiton jälkeen hän menettelee petollisesti; sillä hän nousee valtaan ja vahvistuu vähäisen kansan avulla. Hän tunkeutuu rauhallisesti maakunnan lihavimpiinkin paikkoihin, ja hän tekee sellaista, mitä hänen isänsä eivät ole tehneet eivätkä hänen isiensä isät; hän jakaa heidän keskuuteensa saalista, ryöstöä ja rikkauksia. Niin, hän hautoo juoniaan linnoituksia vastaan, mutta vain määrääjäksi. Daniel 11:23, 24.

Uriah Smith päättää havaintonsa jakeen kaksikymmentäkolme liitosta Rooman ja makkabilaisten välillä kommentoimalla jakeessa mainittua vähälukuista kansaa.

”Tähän aikaan roomalaiset olivat vähäinen kansa, ja he alkoivat toimia petollisesti eli vieokkaasti, niin kuin sana merkitsee. Ja tästä lähtien he nousivat tasaisesti ja nopeasti siihen vallan huippuun, jonka he myöhemmin saavuttivat.

”[Kahdeskymmenesneljäs jae lainattuna].”

Tavanomainen tapa, jolla kansakunnat olivat ennen Rooman aikaa saaneet haltuunsa arvokkaita maakuntia ja rikkaita alueita, oli sota ja valloitus. Rooman tuli nyt tehdä se, mitä isät tai heidän isiensäkään isät eivät olleet tehneet; nimittäin saada nämä aluevaltauksien haltuunsa rauhanomaisin keinoin. Nyt otettiin käyttöön ennenkuulumaton tapa, että kuninkaat testamenttasivat valtakuntansa roomalaisille. Tällä tavoin Rooma sai haltuunsa laajoja maakuntia.

”Ja ne, jotka näin joutuivat Rooman vallan alaisuuteen, saivat siitä varsin huomattavaa hyötyä. Heitä kohdeltiin ystävällisesti ja lempeästi. Se oli ikään kuin saalis ja ryöstösaalis olisi jaettu heidän keskuudessaan. Heitä suojeltiin heidän vihollisiltaan, ja he lepäsivät rauhassa ja turvassa Rooman vallan suojissa.

”Tämän jakeen jälkimmäisestä osasta piispa Newton saa ajatuksen varustusten ennustamisesta linnoituksista käsin eikä niitä vastaan. Näin roomalaiset tekivät seitsemänkukkulaisen

kaupunkinsa vahvasta linnoituksesta käsin. 'Vielä jonkin aikaa,' epäilemättä profeettallinen aika, 360 vuotta. Mistä ajankohdasta nämä vuodet on laskettava? Todennäköisesti seuraavassa jakeessa esiin tuodusta tapahtumasta." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Smith jatkaa ja määrittelee Aktiumin taistelun vuonna 31 eKr. kolmensadan kuudenkymmenen vuoden alkukohdaksi. Lainattuaan jakeen kaksikymmentäviisi Smith toteaa seuraavaa.

Jakeet 23 ja 24 tuovat meidät alas juutalaisten ja roomalaisten välisen liiton, vuonna 161 eKr., tälle puolelle siihen aikaan, jolloin Rooma oli saavuttanut yleismaailmallisen herruuden. Nyt edessämme oleva jae tuo nähtäville voimallisen sotaretken etelän kuningasta, Egyptiä, vastaan sekä huomattavan taistelun suurten ja väkevien armeijoiden välillä. Tapahtuiko Rooman historiassa tähän aikaan tällaisia tapahtumia? — Tapahtui. Sota oli Egyptin ja Rooman välinen sota, ja taistelu oli Aktiumin taistelu. Tarkastelkaamme lyhyesti niitä olosuhteita, jotka johtivat tähän konfliktiin.

"[Marcus] Antonius, Augustus Caesar ja Lepidus muodostivat triumviraatin, joka oli vannonut kostavansa Julius Caesarin kuoleman. Tämä Antonius tuli Augustuksen langoksi avioitumalla tämän sisaren, Octavian, kanssa. Antonius lähetettiin Egyptiin valtiollisissa asioissa, mutta hän joutui Kleopatran, Egyptin irstaan kuningattaren, juonien ja viehätysvoiman uhriksi. Niin voimakkaaksi kävi hänen häntä kohtaan tuntemansa intohimo, että hän lopulta omaksui Egyptin edut omikseen, hylkäsi vaimonsa Octavian miellyttääkseen Kleopatraa, lahjoitti tälle maakunnan toisensa jälkeen tyydyttääkseen hänen ahneuttaan, vietti triumfia Aleksandriassa Rooman sijasta ja loukkasi muutoinkin Rooman kansaa siinä määrin, ettei Augustuksella ollut vaikeuksia johdattaa sitä ryhtymään täydestä sydäimestään sotaan tätä isänmaansa vihollista vastaan. Tämä sota oli näennäisesti suunnattu Egyptiä ja Kleopatraa vastaan, mutta todellisuudessa se kohdistui Antoniukseen, joka nyt oli Egyptin asioiden johdossa. Ja heidän riitansa todellinen syy oli, sanoo Prideaux, se, ettei kumpikaan heistä voinut tyytyä vain puoleen Rooman valtakunnasta; sillä kun Lepidus oli syrjäytetty triumviraatista, asia oli nyt heidän kahden välillään, ja koska kumpikin oli päättänyt saada haltuunsa koko valtakunnan, he heittivät sodan arpa sen omistuksesta." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Profeettallisesti Aktionin taistelu yksilöi sunnuntailain, sillä se edusti kolmatta kolmen maantieteellisen esteen kukistamista, joiden kautta pakanallinen Rooma perusti Smithin kuvaaman "yleismaailmallisen herruutensa". Samoin kuin pakanallisen Rooman kohdalla, myös silloin, kun paavillisen Rooman kolmas este karkotettiin Rooman kaupungista, paavillisen Rooman "yleismaailmallinen herruus" alkoi vuonna 538. Nuo kaksi todistajaa osoittavat sunnuntailakiin siinä paikassa ja siinä ajassa, jolloin nykyinen Rooma voittaa sekä raamatullisen profetian kuudennen että seitsemännen valtakunnan ja siten voittaa kolmannen esteensä; näin se perustaa "yleismaailmallisen herruuden" neljäksikymmeneksi kahdeksi vertauskuvalliseksi kuukaudeksi.

Ja hänelle annettiin suu puhumaan suuria sanoja ja pilkkapuheita; ja hänelle annettiin valta toimia neljäksikymmentä kaksi kuukautta. Ilmestys 13:5.

Rooma Egyptiä vastaan

Rooman Augustuksen sodan Egyptiä ja Kleopatraa vastaan profeetallinen dynamiikka sai alkunsa Marcus Antoniuksen kapinasta, ja tämän profeetallisen dynamiikan täytyy profeetallisen välttämättömyyden nojalla edustaa sitä profeetallista dynamiikkaa, joka ilmenee sunnuntailaissa.

Aktiumissa Rooma valloitti Egyptin, vallan, joka muodostui kapinallisen miehen ja epäpyhän naisen liitosta. Antoniuksen ja Kleopatran liitto on kirkon ja valtion yhdistelmä. Aktiumissa Augustuksen Rooma valloitti vallan, jota kuvasi kirkon ja valtion epäpyhä yhdistelmä.

Pedon kuva

Kleopatra edustaa turmeltunutta kirkkoa, joka on liittoutunut Antoniuksen kanssa; Antonius on Rooman vertauskuva. Kleopatra hallitsi heidän suhdettaan, kuten Uriah Smith osoitti todetessaan, että Antonius ”lankesi Kleopatran, Egyptin irstaan kuningattaren, juonien ja viehätysoiman uhriksi”. Antoniuksen ja Kleopatran edustama kirkon ja valtion liitto osoitti Kleopatran olevan suhteessa hallitseva valta; siten heidän suhteensa edustama kirkon ja valtion yhdistelmä täyttää pedon kuvan määritelmän — se on kirkon ja valtion yhdistelmä, jossa nainen hallitsee suhdetta. Aktion esikuvaksi pian tulevaa sunnuntailakia.

Augustus edustaa paavillista valtaa, joka valloittaa Yhdysvallat pian tulevan sunnuntailain yhteydessä. Marcus Antonius on maasta nousevan pedon republikaaninen sarvi, ja Kleopatra on protestanttinen sarvi. Antonius ja Kleopatra liittyvät yhteen ja puhuvat kuin lohikäärme pian tulevan sunnuntailain yhteydessä. Sekä Kleopatra että Antonius ovat lohikäärmevallan symboleja, ja kun he sunnuntailain yhteydessä täysin yhtyvät toisiinsa, he puhuvat kuin lohikäärme.

Lohikäärmeet

Sekä Kreikka että Egypti edustavat profeetallisesti lohikäärmevaltaa, ja myös Antonius edusti lohikäärmevaltaa. Egypti oli etelä Danielin luvussa yksitoista, ja Kreikka oli länsi. Ptolemaios I valloitti Egyptin sen jälkeen, kun Aleksanterin valtakunta jakautui neljään osaan. Tämän jälkeen Ptolemaioksesta tuli ensimmäinen profeetallinen etelän kuningas, ja Kleopatra oli Egyptin viimeinen ptolemaiolainen hallitsija. Ptolemaios syntyi Makedoniassa, Aleksanteri Suuren syntymäpaikassa.

Makedonia sijaitsi Pohjois-Kreikassa, ja se väitti esi-isiansä polveutuvan kreikkalaisista myyttisistä sankareista. Eteläisen Kreikan kaupunkivaltiot pitivät makedonialaisia barbaarisempina kuin Etelä-Kreikan hellenistejä. Makedonia oli monarkia, ja eteläiset kaupunkivaltiot (poleis), kuten Ateena, Sparta, Theba, Korintti jne., sijaitsivat Etelä- ja Keski-Kreikassa sekä Egeanmeren saarilla. Näillä poleiksilla oli usein demokraattinen, oligarkkinen tai sekamuotoinen hallitusmuoto, kun taas Makedonia oli keskitetty monarkia, jolla oli vahva kuningassuku (argeadit). Silti he kaikki olivat hellenistejä, ja kun Rooma astui historian näyttämölle, se nimitti hellenistit kreikkalaisiksi. Kleopatra oli viimeinen ptolemaiolainen hallitsija, joka edusti pohjoisen valtakunnan hallitsevaa kreikkalaista sukua Makedonian seudulta eli Pohjois-Kreikasta.

Etelän kuningas

Kleopatra oli viimeinen hallitsija Ptolemaiosten valtakunnassa, joka alkoi Ptolemaios I:stä, kun Aleksanterin valtakunta jakautui neljään osaan. Aktionin taistelussa Ptolemaiosten valtakunta, kirjaimellinen etelän kuningas, tuli päätökseensä. Seuraava etelän kuningas olisi hengellinen Egypti, jota Ranskan vallankumouksen historiassa edusti ateistinen Ranska.

Ja heidän ruumiinsa makaavat sen suuren kaupungin kadulla, jota hengellisesti kutsutaan Sodomaksi ja Egyptiksi, missä myös meidän Herramme ristiinnaulittiin. Ilmestys 11:8.

Kirjaimellinen Egypti oli kirjaimellinen etelän kuningas Aleksanterin valtakunnan jakautumiseen liittyen, mutta hengellistä Egyptiä edustaa etelän kuninkaana Egyptin profeetalliset ominaispiirteet, ei kirjaimellinen ilmansuunta.

Etelä ja länsi

Koska Kleopatra oli valtakunnan viimeinen ptolemaiolainen hallitsija, hän oli profeetallisesti kaksiosainen valta, kreikkalainen (länsi) ja egyptiläinen (etelä); kun taas seuraava ja sitten hengellinen etelän kuningas olisi Ranska, niin ikään kaksiosainen valta, jota Ilmestyskirjan luvussa yksitoista edustavat Egypti ja Sodoma. Sodomän irstaus vastaa lännen Kleopatran irstautta, ja etelän Kleopatra vastaa Egyptin ateismia. Kirjaimellisen etelän kuninkaan viimeisen kaksiosainen luonne oli yhdenmukainen hengellisen etelän kuninkaan ensimmäisen kanssa.

Aktiumin taistelu oli Antonin Rooman lohikäärmeen sekä Kleopatran etelän ja lännen lohikäärmeen epäpuhdas liitto. Antonius ja Kleopatra edustavat seurakuntaa ja valtiota, joten se, että Rooman Augustus valloitti Aktiumin, merkitsee sellaista voittoa, jossa Rooma saa ylivoimallan epäpuhdaasta kaksinaisesta liitosta, joka on pedon kuvan esikuva. Kolmesataa kuusikymmentä vuotta myöhemmin Konstantinus Danielin 11:24:n täyttymyksenä jakoi Rooman itään ja länteen, jättäen Rooman naisen länteen ja siirtäen Rooman miehen itään. Etelän ja lännen valloittaminen oli esikuva idän ja lännen jakautumisesta kolmensadan kuudenkymmenen vuoden ”ajan” jälkeen Aktiumin taistelussa. Aikaisemmassa kohtaamisessa Antoniukselle annettiin itäinen Rooma ja Augustukselle länsi, joten Aktium toi yhteen idän ja lännen, mutta vain yhden ”ajan” ajaksi.

31 eKr. ja 330

Jeesus havainnollistaa aina lopun alun kautta, niin että Aktiumin valloitus vuonna 31 eKr. esikuvallistaa valtakunnan jakautumista itään ja länteen vuonna 330. Vuoden 31 eKr. Aktium oli sen omegan alfa niiden 360 vuoden kuluessa, jotka päättyivät vuonna 330. Sekä vuosi 31 eKr. että vuosi 330 esikuvallistavat pian tulevaa sunnuntailakia, sellaisena kuin se esitetään Danielin kirjan yhdennessä toista luvun jakeissa kuusitoista ja neljäkymmentäyksi.

Toinen vertauskuva

Rooman Antonius, liitossa etelän ja lännen Kleopatran kanssa, edustaa kolminkertaista liittoa heidän kaksinkertaisen petokuvan liittonsa sisällä. Risti liittyy myös sunnuntailakiin ja siten Aktiumiin ja vuoteen 330. Ristillä kirkon ja valtion kaksinkertaista liittoa edustavat juutalaiset (turmeltunut kirkko), jotka yhtyvät Roomaan (valtioon) murhatakseen Kristuksen. Liiton kolmatta osapuolta ristillä edustaa Barabbas, väärä Kristus, jonka nimi merkitsee ”isän poikaa”. Barabbas on

symbolisesti väärä profeetta, kun sitä verrataan Kristukseen tosi profeettana. Rooma oli Antonius, ja etelän ja lännen Kleopatra edusti juutalaisia ja Barabbasta.

Risti liittyy myös Eliaan Karmelinvuorella, missä valinta koski sitä, kuka oli tosi tai väärä profeetta. Väärä profeetta oli tuolloin kaksiosainen vertauskuva, joka koostui Baalin profeteoista ja metsikön papeista. Baal on miespuolinen jumaluus, ja metsikön papit edustivat Astarteta, naispuolista jumaluutta. Juutalaiset ristillä olivat Astarte, naispuolinen jumaluus, ja Barabbas, Murheiden miehen väärennös, oli miespuolinen jumaluus Baal.

Kleopatra oli sekä etelän kuningatar että lännen kuningatar. Antonius oli Rooman kuva, osa kolmijakoista triumviraattia, joka oli vannonut kostavansa Juliuksen murhan. Juliuksen kuolema kahdestakymmenestäkolmesta haavasta kuvasi paaviuden kuolettavaa haavaa vuonna 1798, Danielin yhdentoista luvun neljänneksen jakeen täyttymyksenä. Augustinus Actiumissa edustaa tuon kuolettavan haavan paranemista. Haava paranee, kun Antonius ja Kleopatra kuolevat. Antonius ja Kleopatra edustavat pedon kuvaa Yhdysvalloissa, joka on kolmiosainen profeteettallinen kokonaisuus ja koostuu maasta nousseesta pedosta ja sen kahdesta sarvesta. Antonius on yksi osa, ja Kleopatra edustaa kahta muuta osaa. Olipa kyse Antoniuksen Roomasta tai Kleopatran Egyptistä ja Kreikasta, ne kuolevat yhdessä sunnuntailain tullessa voimaan, kun Raamatun profetian kuudes valtakunta päättyy. Profeteettallisesti Kleopatra suhteessa Antoniukseen on kirkollisen viekkauksen ja valtiollisen taituruuden sekoitus, jossa kirkollinen viekkaus viettelee ja hallitsee valtiollista taituruutta.

Toinen kuolema esikuvattuna

Toisella profeteettallisella tasolla Kleopatran suhde Julius Caesariin ja Marcus Antoniukseen edustaa kahta ajankohtaa, jolloin Kleopatran kirkkotaito on suhteessa Rooman valtakunnan valtiotaitoon. Julius jätti hänet vuonna 1798 hänen ensimmäisessä vertauskuvallisessa kuolemassaan Danielin kirjan yhdentoista luvun neljänneksen jakeen täyttymyksenä; ja sitten hän tulee loppuunsa ilman auttajaa Actiumissa Danielin kirjan yhdentoista luvun neljänneksen jakeen täyttymyksenä. Neljäskymmenes jake on hänen ensimmäisen parannettavan kuolettavan haavansa alfa, ja neljänneksen jakeen omega on se kohta, jossa hän saa toisen ja lopullisen kuolemansa.

Samoin kuin jakeiden kuusitoista–kaksikymmentäkaksi neljällä roomalaisella vallalla, myös Kleopatralla raamatullisena symbolina on asiayhteydestä riippuen useampi kuin yksi merkitys. Julius jätti hänet vuonna 1798, kun kuninkaallinen tuki poistettiin, ja sitten hänen kuolinhaavansa paranee sunnuntailain aikana, mutta Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun kymmenen kuningasta lopulta tuhoavat hänet tulella, kun hän kohtaa toisen ja viimeisen kuolemansa.

Cleopatra on symboli siitä kaksinaisesta luonteesta, jota edustavat faraon Egyptin ateismi ja Kreikan uskonnollinen filosofia. Hänen kaksinainen luonteensa edustaa Egyptin valtioviisautta ja Kreikan kirkkoviisautta. Kreikkalaista uskonnollista filosofiaa edustaa kreikkalainen jumalatar Athena, joka oli asetettu patsaana temppeliinsä, jota kutsuttiin Parthenoniksi. Athena on viisauden symboli, ja naisena hän edustaa inhimillisen kasvatuksen uskontoa vastakohtana jumalalliselle kasvatukselle.

Yhdysvaltojen kaksi sarvea ovat republikaanisuus ja protestanttisuus, joita Ranskassa esikuvaavat Egypti ja Sodoma. Egypti on valtiollista juonittelua ja Sodoma kirkollista juonittelua; näin ollen republikaanisuus vastaa Egyptiä ja protestanttisuus Sodoma. Republikaanisuus on Egypti, ja protestanttisuus on Sodoma ja Kreikka. Inhimillisen kasvatuksen symboli on kreikkalainen jumalatar Athene, jonka temppeli oli Parthenon ja jonka nykyaikainen vastine on Nashvillessä, Tennesseessä, sijaitseva Parthenon-temppeli. Turmeltuneen kirkon symboli, joka Yhdysvalloissa sunnuntailain aikaan liittoutuu republikaanisen sarven kanssa, esitetään Kleopatrana, Astartena, Salomena ja Sodomana.

Kleopatra kuvaa faraon ateismia ja kreikkalaisten uskontoa. Uskonto, joka liittyy ateismin filosofiaan, on kreikkalaisen sivistyksen palvonta. Jeesus havainnollistaa aina lopun alun avulla, ja puu puutarhassa, josta oli kielletty syömästä, oli hyvän- ja pahantiedon puu, joka on kreikkalaisen filosofian uskonnon esikuva, sitä, mitä sisar White kutsuu ”korkeammaksi koulutukseksi”. Se osoittaa ja korostaa Kleopatran kreikkalaista viisauden uskontoa tosi koulutuksen turmeltuneena ja väärennettynä vastineena Kristuksen ja saatanan välisessä suuressa kiistassa.

Nashvillea, Tennesseä, kutsutaan ”etelän Ateenaksi”, ja Kleopatra oli viimeinen kirjaimellinen etelän kuningatar. Viimeinen etelän kuningatar esikuvasi seuraavaa ja ensimmäistä hengellistä etelän kuningasta, jonka täyttymyksenä oli ateistinen Ranska. Ateistinen Ranska on Yhdysvaltojen esikuva, missä Nashvillessä, Tennesseessä, ”etelän Ateenassa”, jumalatar Athenelle omistettu Parthenon-temppeli on symbolisesti edustettuna. Temppeli sijaitsee osoitteessa 2500 West End, Nashville. Luku kaksikymmentäviisi edustaa Matteuksen kahdennenkymmenennenviidennen luvun kolmen vertauksen suljettua ovea. Kleopatra, sekä ”etelän” että ”lännen” kuningattarena, tulee ”loppuunsa” etelän Ateenassa.

Näiden Actiumia, Kleopatraa, Augustusta ja Antoniusta koskevien näkökohtien jälkeen palaamme Danielin yhdenteentoista luvun jakeisiin kaksikymmentäneljästä kolmeenkymmeneen. Kenties tämän jakson hämärin kohta on se, jossa he puhuvat valhetta saman pöydän ääressä.

Ja molempien näiden kuninkaiden sydän on pahaan, ja he puhuvat valhetta saman pöydän ääressä; mutta se ei menesty, sillä loppu tulee vielä määrätynä aikana. Daniel 11:27.

Jakeessa määrätty aika on 330, jakeen kaksikymmentäneljä ”ajan” loppu. Määrätty aika edustaa Yhdysvaltoja koskevaa sunnuntailakia, ja se edustaa myös maailman ihmiskoeajan päättymistä. Ennen sunnuntailakia ne kaksi kuningasta, joiden sydän on tekemään paha, puhuvat valheita toisilleen yhden pöydän ääressä. Ennen Daniel 11:n jakeiden kuusitoista ja neljäkymmentäyksi sunnuntailakia kaksi kuningasta puhuu valheita yhden pöydän ääressä, mutta heidän valheensa eivät menesty. Keitä ovat ne kaksi kuningasta, jotka puhuvat valheita toisilleen? Ennen kuin vastaamme tähän ajatukseen, muistutan meitä eräistä vertauskuvista, joita olemme aiemmin käsitelleet tässä sarjassa.

Nämä neljä roomalaista hallitsijaa edustavat erilaisia profeettallisia symboleja sen mukaan, missä yhteydessä niitä tarkastellaan. Vaikka he ovat roomalaisia hallitsijoita, symbolina he edustavat olennaisesti muinaisen Juudan profeettallista historiaa sen siirtyessä seleukidien herruudesta roomalaisten herruuteen.

Pompeius oli kenraali, ja seuraavat kolme Rooman hallitsijaa olivat kaikki keisareita. Julius edusti Augustukseen nähden kahta kolminkertaista liittoa kahden triumviraatin kautta, joista ensimmäinen oli epävirallinen, toinen virallinen. Kaikki neljä hallitsijaa edustavat tietyissä yhteyksissä sunnuntailakia. Pompeius valloitti ihanan maan; Julius, jota edustavat kaksikymmentäkolme puukoniskua, on ensimmäinen enkeli, sillä hän on ensimmäinen keisari, ja hän on kolmannen enkelin esikuva, joka oli Tiberias. Tiberias ristillä, joka on sunnuntailaki, esitetään myös luvulla kaksikymmentäkolme, sillä kaksikymmentäkolme edustaa sovitusta; ja risti on mitä olennaisin osa Kristuksen työtä hänen yhdistäessään jumaluutensa meidän ihmisyyteemme. Näin Julius ja Tiberias ovat ensimmäinen ja kolmas sanoma, joita edustaa kaksikymmentäkolme.

Julius ei ollut se romanttinen hahmo, jollaisena hänet usein esitetään Hollywoodin tarustossa; hän oli armoton mies, joka tavoitteli valtaa. Tiberias oli Juliusakin pahempi, sillä hänen alhaisuutensa viitataan itse jakeessakin, sillä heprean aakkosten viimeinen kirjain on kaksikymmentäkaksi ja ensimmäinen kirjain on yksi. Alfa on pienempi kuin omega, ja Tiberiaan alhaisuus sijoittuu jakeeseen kaksikymmentäkaksi, joka vastaa heprean aakkosten viimeistä kirjainta, ja näiden kahden Juliusin ja Tiberiaan edustaman kelvottoman henkilön välissä oli Augustus. Augustus edustaa Rooman vallan ja arvovallan loiston huippua. Ensimmäisen ja kolmannen sanoman vastakohtana häntä edustaa kirjain kolmetoista, joka on kapinan vertauskuva. Augustus varmisti valtakuntansa kukistamalla Antoniuksen ja Kleopatran kapinan, Rooman historian kuuluisimman kapinan.

Augustus on roomalainen valta, joka voitti kolmannen esteen, ja näin tehdessään hän edusti sunnuntailakia, sekä sitä roomalaista valtaa, joka hallitsee Ilmestyskirjan kolmattatoista lukua koskevan kapinan neljäkymmenen kahden vertauskuvallisen kuukauden aikana. Kun Pompeius asetetaan sunnuntailain edelle, hän on sekä 1798 että 1989, mikä tekee Pompeiuksesta Antiokhos Suuren vertauskuvan, kun tämä päätti neljännen Syyrian sodan vuosina 219–217 eKr., luvun yksitoista jakeen kymmenen täyttymykseksi. Julius Caesar asettuu silloin jakeiden yksitoista ja kaksitoista rinnalle sekä rajaseudun taistelun, Raphian taistelun vuonna 217 eKr., yhteyteen. Siinä Julius on myös Antiokhos Suuri, ja Augustus Caesar on myös Antiokhos Suuri jakeen viisitoista Paniumin taistelussa. Sitten jakeessa kuusitoista Tiberias on sunnuntailaki, mutta hän ei ole Antiokhos Suuri, sillä siinä hän on Pompeius, sillä Jeesus havainnollistaa aina lopun alulla. Jakeessa merkitään Seleukidien valtakunnan loppu, joka on esikuva Yhdysvaltojen lopusta raamatun profetian kuudentena valtakuntana.

Neljän roomalaisen hallitsijan osalta on vielä tehtävä lisää rinnastuksia, ja tuo linja kuvaa jakeen neljäkymmentä kätkeytyä historiaa. Jakeen kaksikymmentäkolme makkabilainen linja havainnollistaa samoin jakeen neljäkymmentä kätkeytyä historiaa. Sitten jakeissa kaksikymmentäneljä pakanallisen keisarillisen Rooman historia esitetään aikana — kolmesataakuusikymmentä vuotta. Rooman historian linja, joka esitetään jakeesta kaksikymmentäneljä jakeeseen kolmekymmentä saakka, on niin ikään havainnollistus jakeen neljäkymmentä kätkeytystä historiasta. Se päättyy jakeessa kolmekymmentäyksi, kun aihe vaihtuu pakanallisesta Roomasta paavilliseen Roomaan. Pakanallinen Rooma on yhä jakeessa mukana,

mutta siinä sitä ei esitetä Raamatun profetian neljäntenä valtakuntana, vaan poliittisena voimana, joka asetti paaviuden valtaistuimelle vuonna 538. Vuonna 538 paavius sääti sunnuntailain, joten jae kolmekymmentäyksi rinnastuu jakeisiin kuusitoista ja neljäkymmentäyksi. Jae kaksikymmentäneljä esitteli Aktionin taistelun ja siihen liittyvän historian.

Jae kaksikymmentäneljä osoittaa, milloin pakanallinen Rooma alkoi hallita ehdottomasti kolmensadan kuudenkymmenen vuoden ajan, ja sitten jakeessa kolmekymmentäyksi paavillinen Rooma alkaa hallita ehdottomasti tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajan. Linjan alku ja loppu kantavat Kristuksen tunnusmerkkiä, Alfaa ja Oomegaa. Jakeissa meillä on Marcus Antonin, Kleopatran ja keisari Augustuksen historia. Jakeessa kuusitoista pakanallinen Rooma valloitti seleukidien valtakunnan vuonna 65 eKr. ja sitten Juudan vuonna 63 eKr. Actiumin kolmas este vuonna 31 eKr. osoitti Egyptin valtakunnan lopun, kuten seleukidien ensimmäiset esteet vuonna 65 eKr. esikuvallisesti ilmensivät. Jälleen kerran löydämme Ensimmäisen ja Viimeisen tunnusmerkin. Vuosi 65 eKr. oli ensimmäinen kolmesta esteestä, ja se kuvasi pohjoisen kuninkaan valloittamista, ja vuosi 31 eKr. kuvasi kolmatta kolmesta esteestä, ja se kuvasi etelän kuninkaan valloittamista. Juudassa, joka oli kolmen esteen keskimäinen este, käytiin sisällissotaa Jerusalemin muurien sisäpuolella, kun Pompeius saapui vuonna 63 eKr. Toinen este on kapinan vertauskuva.

Vuonna 538 paavilliselle Roomalle koitunut kolmas este ajettiin pois Rooman kaupungista. Tuo este olivat gootit, ja siinä alkoi raamatullisen profetian viides valtakunta; juuri siinä, missä neljäs valtakunta päättyi. Ja aivan kuten neljäs valtakunta alkoi kolmannen esteensä kohdalla, Egyptin valtakunta kukistettiin, niin kuin oli esikuvallisesti kuvattu seleukidien valtakunnan ensimmäisessä esteessä. Tämä osoittaa, että jakeista kaksikymmentäneljä jakeeseen kolmekymmentä löytyvä profeettallinen todistus edustaa linjaa, joka on paikannettava myös jakeen neljäkymmentä kätkeytyyn historiaan. Tästä syystä on välttämätöntä tarkastella niitä erilaisia profeettallisia suhteita, joita Marcus Antonius, Kleopatra, Julius Caesar, Pompeius ja Augustus Caesar edustavat.

Niin myös kohdan jakeesta kaksikymmentäneljä jakeeseen kolmekymmentä epämääräisin osa on se, jossa he puhuvat valheita yhden pöydän ääressä?

Ja molempien näiden kuninkaiden sydän on pahaan, ja he puhuvat valheita saman pöydän ääressä; mutta se ei menesty, sillä loppu tulee vielä määrättynä aikana. Daniel 11:27.

Uriah Smith tunnistaa nämä kaksi kuningasta Marcus Antoniukseksi ja Augustus Caesariksi.

“Jakeen kaksikymmentäseitsemän lainaus”

”Antonius ja Caesar olivat aikaisemmin liittolaisia. Ystävyysverhon alla he kuitenkin kumpikin tavoittelivat ja juonittelivat saavuttaakseen yleismaailmallisen herruuden. Heidän vakuuttelunsa keskinäisestä kunnioituksesta ja ystävydestä olivat tekopyhien puhetta. He puhuivat valheita saman pöydän ääressä. Octavia, Antoniuksen vaimo ja Caesarin sisar, ilmoitti Rooman kansalle silloin, kun Antonius erosi hänestä, että hän oli suostunut avioliittoon hänen kanssaan yksinomaan siinä toivossa, että se osoittautuisi Caesarin ja Antoniuksen välisen yhdyssiteen takeeksi. Mutta se neuvo ei menestynyt. Välikikko tuli; ja sitä seuranneessa konfliktissa Caesar sai täydellisen voiton.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 276.

Kun Octavia tunnistettiin avioliittonsa kautta Antoniukseen yhdistymisen pantiksi, se osoitti aviollisen liiton, joka oli aiemmin luvussa yksitoista esikuvallisesti kuvattu Bereniken, hellenistisen ajan prinsessan, avioliitossa seleukidikuninkaan Antiochos II Theoksen kanssa noin vuonna 252 eKr. Berenike oli Ptolemaios II Filadelfoksen tytär. Octavia ja Berenike edustavat diplomaattisia avioliittoja eli profeettallisesti liittoja. Jakeet viidestä kymmeneen esittävät eteläisen ja pohjoisen valtakunnan välisen diplomaattisen avioliiton historian, ja kun Marcus Antonius ja Octavianus, joka myöhemmin tunnettiin nimellä Augustus Caesar, järjestivät avioliiton, he jakoivat myös valtakunnan itään ja länteen.

Brundisiumin sopimus (40 eKr.) oli Marcus Antoniuksen ja Octavianuksen (myöhemmin Augustus) välillä neuvoteltu ratkaisu, jonka tarkoituksena oli poistaa toisen triumviraatin jännitteet lähes sisällissodan jälkeen. Siihen sisältyi Rooman alueiden jakaminen (Antonius itään, Octavianus länteen), ja se vahvistettiin Antoniuksen avioliitolla Octavian kanssa (Octavianuksen sisar). Vuonna 39 eKr. triumviraatin alkuperäinen viisivuotinen toimikausi päättyi, ja Antonius purjehti Italiaan yli 300 laivalla, joilta aluksi evättiin maihinnousu Brundisiumissa, joten ne lopulta ankkuroituivat Tarentumiin. Octavianus tapasi hänet siellä sen jälkeen, kun pitkälliset sovittelut olivat syntyneet siitä, ettei Antoniuksen armeija halunnut taistella Octavianuksen armeijaa vastaan eikä päinvastoin. Octavialla oli keskeinen sovittelijan rooli, ja hän taivutti Antoniuksen tukemaan Octavianusta Sextus Pompeiusta vastaan. He uudistivat triumviraatin vielä toiseksi viisivuotiskaudeksi (vuoteen 32 eKr. asti), siten että Antonius antoi Octavianukselle 120 laivaa luvattuja joukkoja vastaan (jotka Octavianus myöhemmin pidätti).

Vuonna 32 eKr. kahden vastustajan välille syntyi avoin välirikko. Suhteet olivat heikentyneet propagandan, Antoniuksen itäisen suuntautumisen (yhdessä Kleopatran kanssa) sekä Octavianuksen lännessä tapahtuneen vallan lujittamisen vuoksi. Octavianus torjui ennen Actiumia Antoniuksen myöhemmät ehdotukset neuvottelukonferenssista.

Pohjoisen kuninkaan (Antiochos) ja etelän kuninkaan (Ptolemaioksen) välisessä diplomaattisessa avioliitossa morsiamen antoi etelän kuningas; Antonin (itä) ja Octavianuksen (länsi) diplomaattisessa avioliitossa morsiamen antoi länsi. Molemmat diplomaattiset avioliitot epäonnistuivat, ja tyttären tai sisaren antaja sai lopulta voiton siitä vallasta, joka rikkoi liiton.

Kolmen todistus

Seleukidien valtakunnan lopulla oli kolmas liitto, jossa valheita puhuttiin saman pöydän ääressä. Tämä tapahtui viidennen Syyrian sodan (202–195 eKr.) yhteydessä, jolloin Antiochos III Suuri käytti hyväkseen Ptolemaiosten valtakunnan heikkoutta Ptolemaios IV Filopatorin kuoltua vuonna 204 eKr. Ptolemaios V Epifanes (Ptolemaios V) nousi valtaistuimelle lapsena (noin 5–6-vuotiaana), mikä jätti Egyptin sijaishallitsijoiden alaisuuteen ja alttiiksi sisäiselle sekasorrolle, alkuperäisväestön kapinoille ja ulkoisille uhkille.

Antiochos Suuri oli jo vallannut ja ottanut haltuunsa suuren osan Ptolemaiosten alueista Koile-Syyriassa, Palestiinassa ja Vähässä-Aasiassa Panionin taistelun (200 eKr.) kaltaisten voittojen jälkeen. Sen sijaan, että hän olisi kokonaan valloittanut Egyptin (mikä olisi vaarantanut Rooman väliintulon, sillä Rooma painosti häntä pysymään poissa tietyiltä alueilta), hän tavoitteli

diplomaattista avioliittoallianssia ”suojelijan” asemassa. Vuonna 197/195 eKr., sodan päättäneen rauhansopimuksen osana, Antiokhos Suuri kihlasi ja sitten naitti nuoren tyttärensä Kleopatra I Syyran (jota kutsutaan myös nimellä Kleopatra Syra) lapsi Ptolemaios V:lle (avioliitto solmittiin vuonna 193 eKr. Rafiassa; Ptolemaios oli 16-vuotias, Kleopatra 10-vuotias).

Tämä esitettiin anteliaana eleenä: Antiokhos asetti itsensä nuoren kuninkaan liittolaiseksi ja ”suojelijaksi”, varmistaen rauhan samalla kun säilytti Aasiassa saavuttamansa voitot. Avioliitto antoi hänelle välillisen vaikutusvallan Egyptissä tyttärensä kautta (hän toivoi tämän pysyvän uskollisena seleukidilaisille juurilleen ja toimivan syyrialaismielisenä äänenä ptolemaiolaissa hovissa). Juoni kääntyi kuitenkin häntä vastaan, sillä Kleopatra asettui miehensä ja Egyptin puolelle, ei isänsä, mikä heikensi Antiokhoksen pitkäaikaista hallintaa. Tämä vastaa Brundisiumin sopimusta (40 eKr.) ja liittyi Rooman tapahtumiin useilla tavoilla.

Aivan kuten Antonius avioitui Octavian kanssa (Octavianuksen sisar) sitoakseen kilpailevat vallat toisiinsa lähes sodan jälkeen, Antiochos käytti tyttärensä avioliittoa Ptolemaios V:n kanssa vahvistaakseen muodollisesti tilapäisen rauhan ja aluejaon (seleukidit säilyttivät valloituksensa pohjoisessa, Ptolemaios säilytti Egyptin etelässä).

Antiokhos toimi tosiasiallisena holhoojana lapsikuninkaan Ptolemaios V:n suhteen (sukulaissiteiden kautta), samankaltaisesti kuin Octavianus (ja triumviraatti) asettui valta-aukkojen tai kilpailuasetelmien keskelle. Molemmissa tapauksissa ”vahvempi” hahmo (Antiokhos/Octavianus) pyrki saamaan vaikutusvaltaa haavoittuvaan vastapuoleen sukulaisuuden välityksellä. Molemmat järjestelyt toivat lyhytaikaista vakautta, mutta ne ”eivät menestyneet” pitkällä aikavälillä taustalla vaikuttaneen epäluottamuksen vuoksi — Kleopatra suosi Egyptiä (mikä heikensi Antiokhosta), kun taas Antoniuksen itäinen suuntautuminen (Kleopatra VII) johti välirikon syntymiseen Octavianuksen kanssa.

Ptolemaios V:n alaikäisyys sijaishallitsijoiden alaisuudessa vastaa Julius Caesarin kuoleman jälkeistä epävakautta (joka johti triumviraatin muodostumiseen ja valtataisteluihin). Bereniken avioliitto Antiokhoksen kanssa merkitsi seleukidivaltakunnan historian alkua Danielin yhdestoista luvussa, ja Antiokhos Suuren tyttären avioliitto egyptiläisen lapsikuninkaan kanssa merkitsi seleukidivaltakunnan loppua. Marcus Antoniuksen avioliiton päättyminen Octavian kanssa merkitsi Ptolemaiosten valtakunnan loppua. Juudan päättyminen Jumalan liittokansana tapahtui ristillä, ja tuo Juudean valtakunta alkoi makkabilaisten myötä ja siinä liitossa, jonka he tekivät Rooman kanssa. Kaikki nämä profeettalliset linjat ovat edustettuina Danielin yhdestoista luvun kertomuksessa, ja ne kaikki yhtyvät neljänneskymmenennen jakeen kätkeytyyn historiaan. Jakeesta viisi alkaen meillä on Bereniken sopimus, joka johtaa Antiokhos Suureen ja hänen tyttärensä Kleopatra Syyran sopimukseen, mikä sijoittuu kahdenkymmenennenkolmannen jakeen makkabilaisten historiaan. Makkabilaiset tulevat osaksi tätä linjaa kapinansa perusteella Antiokhos Epifanesta vastaan, joka oli yksi seleukididynastian viimeisistä.

Antiokhos Epifanes on se Antiokhos, joka oli Egyptissä vuonna 168 eKr. Aleksandrian lähellä kuudennen Syyrian sodan aikana. Antiokhos Epifanes oli hyökännyt Egyptiin ja oli vangitsemassa Aleksandriaa. Ptolemaiosten hallitsijat vetosivat Roomaan saadakseen apua. Rooma lähetti

Popillius Laenaksen (vain pienen saattueen kanssa — ilman armeijaa) toimittamaan senaatin uhkavaatimuksen: Antiokhoksen oli välittömästi vetäydyttävä Egyptistä ja Kyprokselta, tai kohdattava sota Roomaa vastaan. Kun Antiokhos oli vastaanottanut kirjeen ja pyysi aikaa neuvotellakseen neuvonantajinsa kanssa, Popillius — jota kuvataan ankaraksi ja käskeväksi — otti kävelysauvansa ja piirsi hiekkaan ympyrän kuninkaan jalkojen ympärille. Sitten hän julisti: ”Ennen kuin astut ulos tuosta ympyrästä, anna minulle vastaus vietäväksi senaatin eteen.”

Merkitys oli selvä: Antiokhos ei voinut poistua piiristä sitoutumatta Rooman vaatimuksiin — sen ylittäminen ilman sopimusta olisi merkinnyt sotaa. Hämmästynyt ja nöyryytetty Antiokhos epäröi hetken, mutta suostui sitten noudattamaan vaatimuksia, veti joukkonsa pois Egyptistä ja palasi Syyriaan. Tämä rohkea diplomatian teko (Rooman kasvavan mahtimainetta tukemana) pakotti vetäytymiseen ilman taistelua ja osoitti Rooman nousevaa herruutta itäisellä Välimerellä. Tähän viitataan laajalti ilmauksen ”vetää raja hiekkaan” alkuperänä (vaikka kyseessä oli kirjaimellisesti piiri).

Antiokhos Epifaneesta tuli myös protestanttinen tulkinta siitä vallasta, joka korottaa itsensä, lankeaa ja vahvistaa näyn Danielin yhdestoista luvun neljässätoista jakeessa.

Ja niinä aikoina monet nousevat etelän kuningasta vastaan; myös sinun kansasi väkivaltaiset korottavat itsensä vahvistaakseen näyn; mutta he kaatuvat. Daniel 11:14.

Antiokhos IV Epifanes hallitsi vuosina 175–164 eKr. ja oli kahdeksas kolmestatoista seleukidikuninkaasta. Hän pyrki pakottamaan hellenistisen kulttuurin voimaan ja yhdistämään valtakuntansa kreikkalaisten uskonnollisten käytäntöjen alaisuuteen. Hän ryösti temppelin vuonna 169 eKr., kielsi juutalaiset käytännöt (ympäri- ja kaksipäiväisen sapatin vieton, Tooran opiskelun) ja pakotti uhraamaan pakanajumalille. Joulukuussa 167 eKr. hän pystytti temppeliin juutalaisen polttouhrialttarin päälle pakanallisen alttarin (Zeukselle) ja uhrasi sian sekä teki muita häväistystekoja. Tämä saastutus oli lainkuuliaisille juutalaisille viimeinen pisara, sillä he pitivät sitä temppelin pyhyiden ja Jumalan lain äärimmäisenä loukkauksena. Se synnytti välittömän vastarinnan, kun Mattatias (Modeinista kotoisin oleva pappi) kieltäytyi seleukidivirkamiehen käskystä uhrata pakanajumalille ja surmasi luopiojuutalaisen sekä virkamiehen ja pakeni sitten poikiensa (tulevien makkabilaisten) kanssa vuorille. Tämä sytytti sissisodan ja kapinan vuosina 167–160 eKr.; niiden tavoitteena oli palauttaa juutalainen jumalanpalvelus, mikä johti temppelin uudelleen vihkimiseen (Hanukka) vuonna 164 eKr. Juudas Makkabilaisen johdolla.

Seleukidien valtakunnan alussa ja lopussa oli merkittävä liitto, jota edusti diplomaattinen avioliitto ja johon sisältyi joko idän ja lännen tai pohjoisen ja etelän välisen jakautumisen elementti. Seleukidien valtakunnan heikentyessä Antiokhos Epifanesista tulee nousevan roomalaisen vallan vertauskuva ja makkabilaisten suuttumuksen kohde. Myöhemmin historiassa hänestä tulee sen profeettallisen symbolin väärennös, joka vahvistaa näyn. Lukuun yksitoista sisältyvän jakeen kaksikymmentäkaksi valta murskataan, kun liiton ruhtinas murskattiin.

Ja tulvivan virran käsivarsilla heidät pyyhkäistään pois hänen edestään, ja heidät murskataan; niin myös liiton ruhtinas. Daniel 11:22.

Antiokhos Epifaneen hallituskausi päättyi vuonna 164 eKr., lähes kaksisataa vuotta ennen Kristusta, jolloin ”liiton ruhtinas” ”muserrettiin” ristillä. Se, minkä tahdomme tässä panna merkille, on se, että seleukidien valtakunta alkoi ja päättyi diplomaattiseen sopimusavioliittoon, jossa osapuolten välinen petollisuus on historiallisesti todistettu tosiasia. Antiokhos Epifaneen hallituskaudella alkoi makkabilaiskapina, joka oli Amerikan vallankumouksen esikuva. Makkabilaisten historiassa heidän taistelunsa seleukidien vallan ikeen karistamiseksi sisälsi merkittävän liiton Rooman kanssa. Jakeessa, joka yksilöi tämän liiton, Rooma kuvataan suoraan petollisesti toimivaksi, eli valheita sopimuspöydässä puhuvaksi.

Ja hänen kanssaan tehdyn liiton jälkeen hän menettelee petollisesti; sillä hän hyökkää ja vahvistuu vähäisen kansan avulla. Daniel 11:23.

Jokainen profeetallinen linja, joka jakeen neljäkymmentä lopun ajan edellä kulkee, sisältää rikotun liiton. Uriah Smith kirjoittaa jakeen kolmenkymmenen sanoista ”niitä, jotka hylkäävät pyhän liiton”, seuraavaa:

”Suutumus liittoa vastaan”; toisin sanoen pyhiä Kirjoituksia, liiton kirjaa vastaan. Tällainen vallankumous toteutettiin Roomassa. Herulit, gootit ja vandaalit, jotka valloittivat Rooman, omaksuivat areiolaisen uskon ja tulivat katolisen kirkon vihollisiksi. Nimenomaan tämän harhaopin hävittämiseksi Justinianus sääti paavin kirkon pääksi ja harhaoppisten ojentajaksi. Raamattua alettiin pian pitää vaarallisena kirjana, jota tavallisen kansan ei tullut lukea, vaan kaikki kiistakysymykset oli alistettava paavin ratkaistaviksi. Näin Jumalan sanaa häväistiin. Ja Rooman keisareilla, jonka itäinen osa yhä jatkoi olemassaoloaan, oli yhteys Rooman kirkkoon tai ne vehkeilivät sen kanssa, sen kirkon kanssa, joka oli hylännyt liiton ja muodostanut suuren luopumuksen, ‘harhaopin’ kukistamiseksi. Synnin ihminen korotettiin röyhkeälle valtaistuimelleen kukistamalla areiolaiset gootit, jotka tuolloin pitivät Roomaa hallussaan, vuonna 538 jKr.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 281.

Danielin yhdestoista luvun viides jae osoittaa historian linjan, jossa etelän kuningas antaa diplomaattisen morsiamen liiton vertauskuvana, jonka pohjoisen kuningas sittemmin rikkoi. Etelän kuninkaan kostotoimi esikuvasi Napoleonin hengellisen etelän kuninkaan kostotoimea paavillista pohjoisen kuningasta vastaan vuonna 1798. Jakeiden viidestä yhdeksään rikottu liitto esikuvasi Napoleonin rikottua Tolentinon sopimusta, joka puolestaan esikuvasi Putinin väitettä Naton rikkomasta sopimuksesta. Napoleonin kostotoimi esikuvasi Putinin kostotoimea Ukrainaa vastaan vuonna 2014. Jakeen kymmenen Antiokhos Suuren kostotoimi, joka päätti neljännen Syyrian sodan, vastaa Napoleonin vuonna 1798 ja myös Putinin vuonna 2014. Jakeen viisitoista Paneionin taistelun jälkeen vuonna 200 eKr. Antiokhos järjesti diplomaattisen avioliiton salaisena aikomuksenaan saattaa Egypti valtansa alle turvautumatta maajoukkojen sotilaalliseen käyttöön. Antiokhos Suuren valtaistuini siirtyi hänen pojalleen, joka salamurhattiin, minkä seurauksena Antiokhos Suuren nuorin poika, Antiokhos Epifanes, nousi valtaistuimelle. Hänen toimensa kreikkalaisten tapojen ja uskonnon toimeenpanemisessa synnyttivät makkabilaiskapinan, joka johti petolliseen liittoon Rooman kanssa jakeessa kaksikymmentäkolme. Jae kaksikymmentäneljä esittelee pakanallisen Rooman ja osoittaa Antoniuksen ja Augustuksen valheiden pöydän. Jakeessa kolmekymmentä pakanallinen Rooma ryhtyy vuoropuheluun paavillisen kirkon kanssa, jotka

mainitaan niiksi, jotka olivat rikkoneet pyhän liiton.

Jakeet kaksikymmentäneljästä kolmeenkymmeneen ovat pakanallisen Rooman todistus, ja jakeet kolmestakymmenestä yhdestä neljäänkymmeneen esittävät paavillisen Rooman todistuksen.

Danielin yhdestoista luvun ensimmäisestä jakeesta aina neljanteenkymmeneen jakeeseen saakka jokainen rivi edustaa profetian riviä, jota sovelletaan neljänneksen jakeen kätkeytyssä historiassa. Seleukidien valtakunnan linja, Ptolemaiosten valtakunnan linja, makkabilaisten Juudean valtakunnan linja, pakanallisen Rooman linja ja paavillisen Rooman linja havainnollistavat kaikki vuotta 1989 ja siitä eteenpäin aina sunnuntailakiin saakka ulottuvaa historiaa. Kukin näistä linjoista osoittaa rikutun liiton olevan historian keskeinen osatekijä.

Rooma vahvistaa Danielin kirjan luvun yksitoista näyn, ja sekä pakanallisen että paavillisen Rooman petolliset profeetalliset liitot on merkitty asteittaisiksi ja sellaisiksi, jotka tapahtuivat ennen kuin Rooma hallitsi ylimpänä niiden omien ja erillisten profeetallisten ajanjaksojen aikana. Molemmat vallat merkitsivät ylivallan profeetallisen ajanjakson alkavan silloin, kun niiden kolmas este oli voitettu. Ennen pian tulevaa sunnuntailakia Yhdysvalloissa tulee olemaan petollinen liitto kahden vallan välillä. Neljä kertaa nämä kaksi valtaa ovat olleet etelän ja pohjoisen kuninkaita: kerran Juudan ihanan maan ja Rooman välillä, kerran Rooman triumviraatin kahden osan välillä ja kerran pakanallisen ja paavillisen Rooman välillä. Molemmissa Roomaa koskevissa petollisissa liitoissa kyse oli liitosta Rooman valtakunnan toisen puoliskon kanssa, olipa se idän Antonius, lännen Augustus tai idän pakanallinen Rooma ja lännen paavillinen Rooma. Neljä petollista liittoa pohjoisen ja etelän kuninkaiden välillä, kaksi idän ja lännen kuninkaiden välillä ja yksi pian tulevan pohjoisen kuninkaan ja ihanan maan välillä.

Tähän päättyy Danielin kirjaa koskeva alustava esityksemme. Panium-sarja muodostaa päätöksen Danielin kirjaa käsittelevälle sarjalle, joka on johdanto neljänneksen jakeen kätkeytyyn historiaan; tämän tarkastelua jatkamme seuraavassa artikkelissa.